

Κ' ἐγὼ, φίλοι, εἶχα ζήσει·
 τώρα τ' ἄστρον μου θὰ δύση.
 ὦ! ἀφῆτέ το νὰ σβύση
 εἰς τὸν οὐρανό.
 Μὴ λυπῆσθ' ἂν ἀποθνήσκω.
 Εἰς τὴν γῆν ποῦ δὲν τὴν βρίσκω
 ἕως πότε θενὰ μνήσκω
 Διὰ νὰ θρηνῶ;

ΑΤΟΛΜΙΑ

Μελωδ. Carolina, B, 42. 23

Ὅς τὴν κιθάρα τραγουδοῦσες
 σὰν ἀνοιξέως ἀγρόνι,
 ὅς τὰ λουλούδια τριγυρνοῦσες
 σὰν λουλοῦδι τρυφερή.
 Ἐλαμπ' ἡ γλυκεῖα μορφή σου
 καὶ τοῦ στήθους σου τὸ χιόνι,
 καὶ ἡ κόμη ἡ λυτή σου,
 κ' ἡ ματιὰ ἡ φλογερή.

Τριαντάφυλλα γελοῦσαν
 εἰς τ' ὠραῖον πρόσωπόν σου,
 τὰ μαλλιά σου κυματοῦσαν
 ὥσάν ῥύακες χρυσοῖ.

Ἦτον χάρις κ' ἁρμονία
 κάθε βῆμα τῶν ποδῶν σου,
 καὶ ἡ φύσις ἐμειδία
 ἔταν ἐμειδίας σύ.

—

Θέλησα νὰ πλησιάσω,
 τὰ λουλούδια νὰ φιλήσω,
 ἔς τὴν σκιάν σου νὰ πλαγιάσω,
 νὰ ξεχάσω τὴν ζωὴν·
 Θέλησα ἔς τ' ἀγγελικά σου
 δύω χεῖλη, νὰ κολλήσω,
 νὰ ροφήσω τὴν γλυκειά σου
 μαγικὴν ἀναπνοήν.

—

Σὰν μαγνήτης με τραβοῦσε
 τὸ οὐράνιόν σου βλέμμα,
 γρηγορώτερα μετροῦσε
 τὴν ζωὴν μου ὁ σφυγμός.
 Μὲ τὸ σοβαρόν σου ἦθος
 σὺ μ' ἐπάγωσες τὸ αἷμα·
 μόλις τόλμησ' ἀπ' τὸ στῆθος
 νὰ βγῇ ἓνας στεναγμός.

